

Лондонці святочно відзначають 100-ліття українців у Канаді

Лондон, Онт. (Е.Р.). — Заходом лондонського Відділу КУК, Миська рада офіційно затвердила проєкт відзначення століття українського поселення в Канаді вбудуванням у 1991-му році пропам'ятної плити в стіну просторого вестибюлю модерного будинку Миської ради.

Проект цей одобрив уже був попередній посадинок Лондону, Ел Глісон, загально відомий прихильник українців. Тепер, у висліді зустрічі представників громадства з новим посадином Миською радом Госелом, Миська рада офіційно затвердила цей проєкт та зарезервувала вибране престижне місце.

Бронзова, рельєфна плита, розміром приблизно 60х90 см має позитивно зображати влад українців у житті Канади. Для цього Відділ КУК проголосив конкурс із трьома нагородами у висоті 600, 200 і 100 дол. за перші три місця. Проктити одержані до 31-го жовтня цього року будуть подані журі до оцінки анонімно.

Зацікавлених мистців просити вислати свої праці на адресу голови Комітету Українського Століття в Канаді: dr. E.B. Roslycky, 195 Tabbart Terr., London, Ont., N6H 3B3.

Робити також заходи, щоб у 1991 році назвати одну з нових вулиць міста століттям українського поселення в Канаді.

У Трентоні відбудуться стейтові відзначення Січневих Роковин

Трентон. — У понеділок, 26-го січня, о год. 2:30 по полудні, у цьому столичному місті стейту Нью Джерзі відбудуться стейтові відзначення роковин проголошення незалежності і соборності України.

Губернатор Томас Кейн уже підписав відповідну прокламацію, а її відчитас і передасть українській делегації секретар стейту Джейн Бирджіо.

Організатори закликають представників українських організацій Нью Джерзі взяти участь у тих церемоніях, які відтак продовжатимуться у стейтових законодавчих палатах.

Е. Пастернак назначено на становище у біографічному центрі

Кеймбридж, Англія. — Міжнародний біографічний центр призначив Емільяно Пастернака з Миссиссога, Онт. на заступника директора.

Міжнародний біографічний центр використав вже цілий ряд біографів, зібраних Е. Пастернаком. На новому пості вона помагає у плануванні і переведенні різних міжнародних конгресів, які відбуватимуться у різних містах світу.

Міжнародний біографічний центр існує від 1960 року та недавно відсвяткував своє 25-річчя. Досі центр видав 23 довідники „Історія“ опублікував 33 кватеральних журналі, відбув 14 міжнародних конгресів у різних містах Америки і Європи тощо. Директором центру є д-р Ернест Кей.

Ансамбль „Нова“ дасть другий концерт в УІА

Нью Йорк. — Другий з черги в цьому сезоні концерт камерного ансамблю „Нова“ відбудеться в неділю, 1-го лютого, о год. 5:30 тут в приміщенні Українського Інституту Америки.

Ансамбль, членами якого є флейтист Джеймс Шлефер, челист Ерік Фріделдер, кларнетист Джеймі Адлер, кларнетист Лариса Крупа, виконає: Бетговена Тріо-Оп. 11 для кларнету, чели і фортепіана; Фльорента Шміта Сонатину у формі тріо Оп. 85; Вілліама Масера тріо „Святкування“, оба твори для флейти, кларнету і фортепіана, Гаспара Касало Сонату для чели і фортепіано.

Як завжди, програма включатиме й український твір, цим разом це буде Миколи Лисенка 2-га Рапсодія на українські народні теми, аранжована для кларнету з фортепіано.

П. БЮКЕНЕН РОЗБИВАЄ АРГУМЕНТИ А. РАСНА

Клівленд. — В часописі „Плейн Ділер“ з 4-го січня ц.р. надрукована стаття Патріка Бюкенена п. з. „Знайшено щільні у завершній справі Расна проти Дем'янюка“, що є відповіддю на статтю поштену в цьому ж часописі (28-го жовтня) Аллана Расна. Останній закинув Бюкененові, що, мовляв, він нападає на „мотивацію і чесність Департаменту справедливості“, що є „образою для державного судівництва і для громадян Америки“, та що він цим створює труднощі для Адміністрації президента Рональда Регена.

У своїй відповіді П. Бюкенен пише: „Як на людину з судовою справою проти Дем'янюка — герметично закритою, — великий мислитель за нацистами, як виглядає, нервується. І має чого. Його ж бо репутація поставлена на п'ятирічних обвинуваченнях, які чим більше їх студіювати, стують все менше і менше достовірними“.

Расн доказував, що справа Дем'янюка розглядалася всебічно в федеральних судах і кожний суд погодився з обвинуваченнями. Що є самозрозумілим, — писав

Расн, — бож інакше Іван Дем'янюк не був би перед судом в Ізраїлі, який рішення про його життя. „Расн проте, — пише Бюкенен, — не згадав, що Дем'янюка ніколи не обвинувачували в тому, що він „Іван Грозний“, садистичний наглядач в таборі в Трелбінці; його не судили за воєнні злочини, він не був засуджений за звітства, у нього відібрано громадянство за фальсифікацію на прохання про візу...“ І цей факт Расн використовує для підкріплення своїх закидів. Чому б, мовляв, мав Дем'янюк фальшувати лані на аплікації, якщо він був невинний у воєнних злочинах? — Прос та відповідь, — пояснює Бюкенен, — Дем'янюк воював в армії ген. Власова проти Червоної армії, — тож його, без сумніву, репатриювали б до Сталіна, згідно з заключеною між тодішніми союзниками „Операцією Кітлов“.

Бюкенен розбиває аргументи Расна і щодо автентичності особистості виказки з табору Травніки, яку совети „знайшли“ у своїх архівах. „Можливо, що тепер ми дізнаємося правду, — продовжує Бюкенен, —

Протестують проти рішення суду у справі Б. Козія

Сан Хозе, Коста Ріка. — Советське пресове агенство ТАСС повідомило, що „костаріканський суд відхилив вимогу МЗС СССР про видачу радянським властям воєнного злочинця Богдана Козія, винного в нацистських злочинах під час Другої світової війни“. ТАСС повідомляє, що розгляд справи вісив в селіці Аляхуель, „сховищі для гітлерівського ката“.

Далі ТАСС переповідає стару записану байку про те, що „радянськими слідчими органами встановлено, що Козій у 1942-44 роках на тимчасово окупованій території України служив поліцаєм і був активним учасником каральних акцій проти мирних жителів. Він особисто катував і вбивав ні в чому не винних людей, у тому ж числі жінок і дітей. У 1944 році при відступі фашистських військ Козій з метою уникнути відповідальності за вчинені ним тяжкі злочини втік разом з гітлерівцями в Західну Європу, а потім поселився в ЗСА. Не зважаючи на неспростовані обвинувальні матеріали, що викривають Козія, американські власті не поспішали вживати заходів проти нацистського прихвостя й дали йому можливість спокійно сховатися. У 1985 році його було знайдено в Коста Ріці“.

Далі, „Радянська Україна“, орган Центрального Комітету комуністичної партії України, Верховної Ради і Ради Міністрів Української ССР, пише у числі газети з 1-го січня ц.р., що „у ноті МЗС СССР переданий посольству Коста Ріки“.

в Москві в березні 1986 року зверталася увага на відповідні міжнародно-правні положення, згідно з якими нацистські воєнні злочинці повинні передаватися для суду та покарання в країні на чій території вони чинили злочини. Однак судові власті Аляхуель розпорядилися по-своєму. Вердикт костаріканського суду зводиться до того, що Б. Козій нібито не може бути виданий, оскільки його злочини були вчинені більш як 25 років тому і повинні бути, мовляв, забути за „даністю“. До того ж, — говориться далі у вирокі суду, — злочини, у яких звинувачується Козія караються в країні, що вимагає його видачі, смертною карою“.

Як і треба було сподівати ся такий вирок свободолюбних костаріканців обурив до живого комуністсько-московських імперіалістів. Вони так і сказали, що, мовляв, відповідь Коста Ріки „не може задовольнити радянських людей, (КГБ зокрема), які вимагають справедливої відплати для гітлерівського карателя“. Московські пропагандисти дали повідомлення, що „посольство СССР в Коста Ріці звернулось до відповідних судових органів з проханням про перегляд справи Козія. Генеральна прокуратура Коста Ріки також поставила вимогу оскаржити вирок суду Аляхуель на тій підставі що рішення про караність давніх злочинів повинно прийматись відповідно до законів держави, яка вимагає видачі злочинця, а не тієї країни, де він переховується“.

Вийшла нова брошура в серії „Тисячоліття“

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Фонд Катедри Українознавства (ФКУ) нещодавно опублікував статтю директора Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІ-ГУ), проф. Омеляна Прицака, в серії брошур „Тисячоліття“.

У книжці „Про писання історії Київської Русі“ англійською мовою проф. Прицак розкладає трудні питання навколо вивчення „Повісті временних літ“. „Повість“, або Початковий літопис, є найважливішим джерелом для ранньої історії Русь-України. Називається він „Повістю временних літ“ від початкового речення: „Се повість временних літ...“

„Повість временних літ“ — найстарша збережена історична праця, написана на Русі, була складена в Києві, спочатку монахом Печерського монастиря, а опісля передана до Києво-Могилянського монастиря, у другому десятиріччі XII сторіччя з явним висловленням метою розповіді „від кіля пішла Руська земля“, „хто вперше князював в Києві“ та як постала руська християнська політична структура. „Повість“ має неочінувану історичну цінність, бо дає основні хронологічні рамки та конкретні інформації для реконструкції ранньокіївської доби історії України. „Повість временних літ“ є в багатьох випадках єдиним свідком епізодів, що формували розвиток української державності та культури. Труднощі створює викривлення джерел літописця: пояснювання того, як формулював він свою хронологічну структуру; розуміння мотивації літописця у виборі і представленні матеріалу; а навіть встановлення самого тексту, оскільки найкраща копія походить з кінця XIV століття.

У центрі уваги своєї праці, яка була спочатку доповіддю на міжнародному симпозиумі в Оденсе, Данія, в листопаді 1983 року, проф. Прицак поставив питання історичної правди в „Повісті временних літ“, тобто подав перевірку метод, якими користувалися найдавніші українські історики.

(Закінчення на стор. 4)

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

З уваги на свято Дня Незалежності у четвер, 22-го січня, це число „Свободи“ появляється з датою п'ятниці, 23-го січня. У четвер, 22-го січня, Головна Канцелярія ООН Союзу і В-во „Свобода“ будуть закриті. Наступне число „Свободи“ друкуватиметься у п'ятницю, з датою суботи, 24-го січня. — Ред.

ПОЯВИВСЯ ЗВІТ СЕНАТСЬКОЇ КОМІСІЇ

Нью Йорк. — У понеділок, 19-го січня, газета „Нью Йорк Таймс“ надрукувала звіт сенатської комісії в справах розвідки про розслідування секретної доставки зброї Іранові і фінансування за рахунок цієї доставки антикомуністичних партійників Нікарагуа.

Цей звіт не був призначений для публічного розголосу. Пресовий секретар комісії Дейвід Голлідей назвав факт передачі звіту газеті „безвідповідальним“ і сказав, що окремі члени комісії не вважають доказаними деякі висновки, що містяться у звіті.

„Нью Йорк Таймс“ пише, що звіт дає широкі картини помилок і помилкових ходів Адміністрації Регена в період між лютим 1985 року і листопадом 1986. Судячи зі звіту, Адміністрація порушила кілька законів і не дотримувалася прийнятих процедур проведення секретних операцій.

Отриманий газетою звіт дає змогу зробити такі висновки:

* Не знайдено „специфічних доказів“ того, що президент Роналд Реген знав про передачу антисандіністським грошей, одержаних від продажу зброї;

* Можливо про передачу антисандіністським 12 мільйонів доларів Р. Регена відомо усно, але про це нема доказів;

* Керівництво операцією

зі сторони Адміністрації було слабим і її успіх постійно перебував під загрозою;

* Члени Ради Крайової Безпеки, які займалися операцією, не звертали уваги на поради керівників розвідки;

* Навіть керівники розвідки майже нічого не знали про іранських чинників, які брали участь в операції.

Газета відзначає, що коли 5-го січня члени комісії зібралися для обговорення долі звіту, вони критикували цей документ за „неповноту і можливі неточності“. Тоді ж комісія проголосувала проти розголошення звіту.

Чинники Білого Дому

настоювали однак, щоб звіт набув розголосу. На думку газети, вони настоювали тому, що, як видно зі звіту, Президент не знав про фінансування антисандіністських процедур проведення секретних операцій.

Покликаючись на неназваних членів комісії, демократів, „Нью Йорк Таймс“ пише, що вони хотіли б затягнути процес розслідування секретних операцій якомога довше. Така затримка, як сподіваються демократи, позитивно вплине на них на хід президентських кампаній 1988 року, давши змогу Демократичній партії привести в Більй Дім свого кандидата.

Зміни на краще помітні також у Югославії

Београд, Югославія. — Пресове агентство Ройтерса інформувало, що комуністичний уряд Югославії почав більш толерантні ставитися до дисидентів і об'єднаних режим до інакомислячих осіб. Доказом такої зміни може послужити те, що теперішній режим зняв дозвіл для подорожування для найбільш відомого дисидента Мильована Джіласа і навіть дозволив йому виїхати на візиту за кордон, якщо він цього собі бажає.

М. Джілас не користувався таким „привілеєм“ від 1969 року. Тепер він отримав паспорт „нормальної людини“ і планує поїхати до Лондону у Великобританії, щоб там відвідати свого сина Алєксія, який перебуває там в екзилі. Батько, якому минуло 75 років життя і який відсидів 10 років в югославських тюрмах за свою дисидентську діяльність, був на протязі багатьох років цілковито ізольований від зовнішнього світу, а всі його прохання про видачу паспорту були відкинені урядовими рішеннями.

На запитання кореспондентів М. Джілас заявив, що він поки що не може пояснити зміни, яка наступила недавно у відношенні до його особи, але його перестерегли, щоб він не займався за кордоном „антиюгославською агітацією і пропагандою“ і не змушував уряд приймати проти нього драстичні потягнення. Він відповів, що „мій погляд на теперішню Югославію і лад в ній є усім відомий і його повторяти не потрібно“.

Очевидно, систему в Югославії не можна порівнювати до системи в Советському Союзі чи навіть деяких сателітних країнах. Громадяни тієї країни користуються більшою свободою і більше їй відвідус кожного року закордонні країни.

Як відомо, М. Джілас був свого часу прибічником і найближчим до радником диктатора Тіта, але попав в неласку в 1953 року. Тоді він опублікував в партійній газеті „Борба“ статтю у якій висловив думку, що Югославія здобула свою самостійність і незалежність і тому немає причини обмежувати права її громадян. Він домагався більшої демократизації режиму і пошанування прав людини. Після того його винесли з компартії і почали переслідувати. Після публікації за кордоном його книжки „Нова кляса“ М. Джіласа заарештували і засудили на довічне ув'язнення.

Після звільнення, а також смерті Тіта М. Джілас відвідав Великобританію, З'єднані Стейти Америки і Австрію. Його другу книжку „Розмови зі Сталіном“ дослібно розкопювали за кордоном і в Югославії.

У СВІТІ

ДЕРЖАВНА ПРОКУРАТУРА в Індії обвинуватила сікхів за вбивство шістьох осіб, включно з лідером Конгресової партії, тобто партії прем'єр-міністра Раджива Ганді, у провінції Пунджаб. Поліція звинуватила двох заговорників-вбивць, а за трьома ідути розшуку. Одного сікха поліція застрелила під час того, як він намагався пограбувати банк.

АРХИЄПІСКОП Англійської Церкви в Південно-Африканській Республіці Демонд Туту, повернувшись до Йоганнесбургу із двохтижневої поїздки в Австралію, заявив на пресовій конференції, що у випадку, коли політику апартеїду не вдасться зліквідувати мирними способами, то його Церква буде підтримувати збройну боротьбу проти тих сил, які підтримують цю політику чи її здійснюють. „Збройна боротьба проти апартеїду оправдана“, — каже архієпископ Туту, який ще минулого року заявив, що чорні мешканці ПАР будуть втаті советську армію, як армію, яка звільняє їх з довголітньої неволі. Західні політики спостерігаючи звертання уваги на це декілька нехристиянських порад негритянського „священника“, який у своїй злові дораджував чорним слугам підписати своїм білим „панам“ отруту до їжі. Уряд президента Пітера Ботічкіоши спокійно приймається до революційних підбурювань архієпископа Туту.

У ВАШІНГТОНІ НЕ ВІРЯТЬ В СОВЕТСЬКІ „МИРНІ“ ІНІЦІАТИВИ

Вашінгтон. — Не зважаючи на різні советські „мирні“ пропозиції і заяви про відтягнення окупаційного війська з Афганістану та закінчення там шестирічної беззвільної і коштовної війни, офіційні особи в Адміністрації президента Рональда Регена не вірять у советські „мирні“ ініціативи і взагалі скептично розглядають комплекс пологодження афганських справ.

Як виглядає з перебігу подій антикомуністичної повстанської-мугаджидіні не прийняли запропонованого комуністичним урядом в Кабулі перемір'я і ведуть свої бойові акції далі. Взявши це до уваги Москва розвинула широкую дипломатичну акцію в тій справі, вислала свою делегацію на переговори з пакистанськими, дехто каже також з американськими урядовими чинниками в Ісламабаді, яку очолює заступник міністра закордонних справ Анатолій Г. Ковальов.

Афганський лідер Наджіб заявив кореспондентам, що його уряд виступає у повній погодженості з СССР, який дав свою згоду поступово відтягати свої військові частини з Афганістану, але тільки тоді, як повстанці (в оригіналі мугаджидіні, або бандити) припинять боротьбу і погодяться на есентуальне створення коаліційного уряду, очевидно, такого, який буде сприймливий для Москви.

Асистент державного секретаря для азійських справ Майкел Г. Гармакост, який також перебуває тепер в Пакистані для окремих переговорів з тамтешнім урядом, закінчив переговори і планує скоро повернутися до Вашингтону. У повідомленні американського речника нічого не сказано, чи Гармакост зустрічався з Ковальовим і чи взагалі відбулись якісь американські.

Офіційні особи у Вашингтоні воліють не вмішуватися до внутрішніх справ в Афганістані і не впливати на повстанців-мугаджидів, щоб вони склали зброю після шестирічної кривавої війни. Ніхто також не вірить у функціональність коаліційного уряду сприймливого для Москви, на створення якого напевно не погодяться мугаджидіні.

Неформально по погодженості дуже повільного відтягнення війська, якщо Пакистан погодиться замкнути афгансько-пакистанський кордон, пересилити втікачів у глибокі країни, заборонити їм займатися військовими справами, заперестати перепачувати зброю, амуніцію і військовий виряд для повстанців. Державний секретар Джордж Шульц також говорить про „місці“ повільного пологодження афганської проблеми.

Крім відтягнення окупаційного війська залишається відкритим одне з найважливіших питань: який уряд повинен існувати в Кабулі і чи Москва настоюватиме на затриманні комуністичних впливів чи погодиться на переведення вільних демократичних виборів під наглядом ООН. З практики відомо, що комуністсько-московська імперія в дуже вишуканих випадках, або перед силою поступається, а в загальному залишає за собою контроль захоплених теренів. В Афганістані тим більше, бо вона втратила там понад 30,000 своїх вояків і більший доларів на вдерження війська і зброю.

В АМЕРИЦІ

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР Державного департаменту Чарлз Редман повідомив про переговори в Нью Йорку представників американської і монгольської місії при ООН про встановлення дипломатичних відносин між З'єднаними Стейтами Америки і Монголією. „Ми обговорюємо справу про нормалізацію відносин і масмо надію, що це обговорення приведе до встановлення дипломатичних відносин в найближчому часі“, — сказав Ч. Редман. Американські урядові чинники давно згажують можливість відкриття в столиці Монголії Улан Баторі місії З'єднаних Стейтів. Вважають, що якщо вона буде відкрита, то її працівниками стануть дипломати, акредитовані в амбасаді ЗСА в Пекіні і Москві. Час від часу вони будуть приїжджати в Улан Батор. Не виключено, що в монгольській столиці будуть і постійні співробітники. Монголія є однією з шести країн, з якими З'єднані Стейти не мають дипломатичних відносин. Решта п'ять країн — це Албанія, В'єтнам, Іран, Лівія і Північна Корея.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шульц і негритянський пастор Джессі Джексон були головними ораторами на церемонії, присвяченій святкуванню дня народження борця за права негрів Мартіна Лютера Кінга. Цей день відзначається у понеділок, 19-го січня, у всіх без виключення федеральних організаціях і в 36 стейтах. У Меріленді і Делавері свято відзначається 15-го січня, тобто саме в той день, коли народився Кінг. В 12 стейтах місцеві власті не вважають за потрібне відзначати це свято. Як Дж. Шульц, так і Дж. Джексон віддали належне Кінгові. Вони осудили систему апартеїду в Південно-Африканській Республіці і, говорячи про вбивство в грудні в Нью Йорку негра, осудили „расистські прояви“.

КРАЙОВА РАДА безпеки транспорту повідомила, що минулий рік був одним з найщасливіших в історії американського летунства. У порівнянні з 1985 роком, торік різко зменшилася кількість летунських катастроф. Великі літаки і пасажирські літаки середніх розмірів, які належать американським компаніям, взагалі не постраждали за весь минулий рік від будь-яких драматичних інцидентів. В 1986 році не сталося ні однієї летунської катастрофи багатомісного пасажирського літака. Різко зменшилася і кількість катастроф невеликих літаків місцевих ліній. Виступаючи на пресовій конференції в Нью Йорку, віцепрезидент Крайової ради безпеки транспорту Патріша Голдман сказала репортерам, що нема ніяких підстав для захоплення. „Відсутність інцидентів з американськими літаками в минулому році не гарантує автоматично безпеки і на майбутнє“, — підкреслила вона.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони ЗСА Кларк Вайнбергер надрукував статтю в англійському журналі „Джейнс Діфенс Віклі“, в якій пише про необхідність негайного змінення звичайних видів зброєнь в країнах НАТО. На думку К. Вайнбергера, жива сила, танки і літаки є не менш важливим стримуючим фактором, ніж нуклеарна зброя. Вайнбергер нагадав, що в складі армії НАТО є всього чотири з половиною мільйона військовослужбовців, тоді як країни Варшавського Пакту мають шість мільйонів осіб. На центральній ділянці кордону Варшавський Пакт має вдвічі більше танків, гелікоптерів і літаків, ніж НАТО. Крім того, зауважив Вайнбергер, СССР намагається зменшити технічне відставання від Заходу.

СВОБОДА

FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Слідство у справі Ірану

Від листопада минулого року, коли один часопис в Лівані виявив, що Америка вислала транспорт зброї Іранові — ця справа стоїть у центрі уваги всього американського політичного світу. Пресова конференція, яку президент Реген перевів перед Днем Подяки у Вашингтоні у цій справі, не роз'яснила її, а ще затемнила, бо Президент зробив помилку: на настирливий й подекуди навіть аrogантні запити неприхильних йому журналістів він заперечив, наче би вислано Іранові зброю як викуп за схоплених у Лівані американських закладників. Він твердив, що вислано невеличкий транспорт для виявлення доброї волі, щоб навести контакт з поміркованими колами іранської верхівки. З уваги на недугу 88-річного аятолли Хомейні, після якого можуть прийти до влади у тій великій і з геополітичного становища дуже важливої країні саме ті помірковані люди, такі контакти виправдані.

Справа заплуталась і затемнилась, коли покликани перед сенатську Комісію для справи розвідки дорадник Президента у справах крайової безпеки Джан Пойнтдекстер (який в міжчасі зрісся свого становища) і його заступник підполковник морської піхоти удекорований численними медалями, Олівер Норт (що його в міжчасі Президент звільнив з його посту члена крайової безпеки) — відмовились бачити, що казати, виправдавши свою мовчанку правом мовчати, яке дає підсудному 5-та точка Конституції. Директор Сі-Ай-Ей Біллі Кейсі заперечив резолюціям секретаря справедливості Едвіна Міза, що їх Міз проголосив 25-го листопада минулого року, що гроші отримані від Ірану за доставлену зброю, пішли для протикомуністичних партизанів у Нікарагуа, популярно званих „контрас“.

Виявилось, що посередником у справі цієї зброї для Ірану був Ізраїль, всупереч офіційному запереченню ізраїльського уряду. Ті взаємосуперечні зізнання поруч із мовчанкою найбільш заангажованих у цій афері осіб створили нездорову атмосферу, яку використовують противники президента Регена у кампанії проти нього — маючи на увазі, президентські вибори у наступному році. Названий вгорі директор Сі-Ай-Ей Кейсі страшенно схвилюваний цією справою дістав мозковий удар і нездбний для дальшого його переслухування.

Президент Реген, вийшовши здоровим після операції, відмовився скласти будь-яку публічну заяву, яка була б чимось у роді самокритики й експліції. Видно дехто з його дорадників радив йому зробити це для об'легшення атмосфери. Реген твердить, що він не зробив нічого злого і не має за що каятися. Йому не закидають продаж зброї Іранові, бо це лежить у засязі компетенції Президента. Нелегальне є тільки висилка державних грошей для „контрас“ в Нікарагуа, бо в цій справі була ухвалена Конгресу, що Конгрес мусить дати спершу свою згоду для будь-якої подібної допомоги, що втручалась би у внутрішні справи Нікарагуа.

Але широковідомий поважний тижневий журнал „Таймс“ з 19-го січня 1987 року твердить, що заплутана й засекречена справа американсько-іранських зв'язків вже почала з'ясовуватись. Стерджено, що контакти американських дипломатів із різними поміркованими діячами Ірану відбувались у різних столицях Європи вже від 1985 року. Знайдено теж записку, що її автором був підполковник Олівер Норт та яку за всією вірогідністю реферував Президентіві Джан Пойнтдекстер, що єдиною можливістю відістати схоплених в Ірані американських закладників на волю є вислати Іранові зброю. Барбара Волтерс, міжнародної слави журналістка, відчитала на телевізійному показі розмову колишнього дорадника Президента у справах крайової безпеки Роберта МекФарлейна, який їздив у цій справі до Ірану. МекФарлейн покликувався на Президента, що той вимагає негайного звільнення всіх американських закладників, а не частинами. Їх тепер ще в Лівані шість осіб. „Таймс“ вірить Президентіві, що він не знав, що гроші за зброю, вислану Іранові, пішли для „контрас“ в Нікарагуа. Ті гроші ніби сам іранський уряд здепонував в одному швейцарському банку яка дальша доля тих мільйонів доларів, про це ще йде слідство.

Немає сумніву, що вся ця афера пошкодила популярності президента Регена, якому закидають, що він 1) зламав свою давню заяву, що не буде вдаватися в переговори і торгувати з терористами і 2) що не був ширший у своїх публічних заявах засекречуючи стислу причин висланої зброї Іранові. Але значно настрої широкіх кіл американського суспільства на основі прецедентів, можна зважитись на передбачення, що коли б у недалекому часі вишили на волю всі американські схоплені в'язні в Лівані, то президента Регена будуть хвалити і прославляти, що йому вдалося це зробити — і вся іранська афера перестане бути пресовою сенсацією і заведуть надії ліберально-демократичних кіл, які прагнули „викінчити“ Рональда Регена.

Найважливішою подією минулого 1886 року була катастрофа у Чорнобилі. Назва цього українського містечка, про яке світ перед цим трагічним випадком нічого не знав, стала нагло широковідомою по всьому світі. Можна сподіватись, що саме слово „Чорно-биль“ увійде в різні мови і буде записано у різних словниках як певне поняття з відповідною дефініцією. Про аварію у Чорнобилі будуть говорити, дискутувати та писати численні наукові, журналістські, публіцистичні як і поети та письменники ще довго у майбутньому. Серйозна дискусія про трагедію у Чорнобилі шойно почалась. Ось при кінці минулого року появилася у Великобританії у видавництві „Обсервер“ дуже поважна студія цієї катастрофи написана цією співпрацівниками цього журналу п. з. „Найгірший випадок у світі“ Чорнобиль. Кінцеве нуклеарної мрії (The Worst Accident in the World — Chernobyl: The End of the Nuclear by Nigel Hawkes, et al., Pan Books, London, 1986). Але ця „найгірша“ трагедія світу, мабуть, ніколи не буде вповні зрозуміла, бо мимо „гласності“ Горбачова, все що сталося у Чорнобилі не буде ніколи вповні оприлюднено. Трагедія у Чорнобилі залишить свої наслідки на всіх відтинках життя людини, включно з літературою.

Минулий 1986 рік записався особливо в аналізі американської нумізматики, бо по яких 30-ох роках офіційно викарбовано пам'ятні монети з нагоди сторіччя Статуту Свободи. До того ж державна мінчина вишишла на ринок золота та срібла у зливках із надзвичайно популярними монетами, а саме: „Американ Ігл“ у золоті та півдоларівка „Бокінг Ліберті“ у сріблі.

Популярність золотих монет заскочила навіть найбільших прихильників ідеї карбування власних американських. А тому, що в перших п'ятих місяцях продано майже 900,000 одностовових монет, від місяця жовтня м.р. мінчина працює днем і ніччю. Монета „Ігл“ появилася у різних величинах і меншу, що рівняється одній десятій унції, у перших доступних тижнях, закуплено у числі понад 330,000 штук. У тому ж самому часі, як інформус про це Інститут золота — продаж американських золотих монет сягнула одну четвертину всього світового золота, що вжито попереднього 1985 року для карбування монет.

Присутність золотих монет на ринку ЗСА і можливість вільного заупу викликало конкуренцію. Коли ж появилася „Американ Ігл“ він здобув половину канадського „Мейпл Ліф“, що став першопом у часі, коли з політичних причин заборонено импорт африканського Кругерада.

Нема сумніву, що популярність „Ігл“ є великим позитивом, однак його при-

Леонід Рудницький

ЧОРНОБИЛЬСЬКА ТРАГЕДІЯ У ЛІТЕРАТУРІ

турою. І саме цьому останньому, себто літературі, бажасмо тут присвятити кілька думок приглянувшись до повістей, що були написані під впливом чорнобильської катастрофи.

Масмо тут на увазі три повісті, що появилася у Західній Німеччині при кінці 1986 року, а саме: „Зоря Чорнобиль“, авторства Юлії Вознесенської, емігрантки-росіянки, яка живе у Мюнхені, „Подорож у променісте майбутнє“, що її написав Райнер Ерлер, і „Невидима хмара“ автор — Екстерд Бернігтавсен.

Не масмо тут наміру детально проаналізувати ці повісті, бо, правду кажучи, ні одна з них не заслуговує на серйозний аналіз. Бажасмо тільки звернути увагу на деякі факти пов'язані з появою цих творів і висловити кілька думок про феномен т. зв. „катастрофального роману“.

Уже сама поява цих творів насуває питання: як може було так швидко після цієї події написати повість про неї? Є це засадичне питання, яке слід відповісти, бо відповідь на нього включатиме певні спостереження про природу цих творів.

Юрій Р. Рибак

ЗОЛОТО ЗАВЖДИ ЗОЛОТОМ

темноє один негатив, а це зріст винагород за посередництво продавців та брокерів. І коли кошти заупу зачали зростати, тоді покупець знайшов дешевше джерело, яке його задовольняло. У висліді канадська золота монета поволи відискує своєю давню ринкову позицію.

Можна б сподіватись, що до популярності американських золотих монет у великій мірі причинилися колекціонери, які теж спекулюють, які чекають на вищі ціни у майбутньому. Але теж можна сподіватись, що поміж широкою публікою були і ті, що купили і купують монети як інвестицію, як надійний засіб, що у кожному часі, а головню у нагній потребі, стає у пригоді. І тут дійсність говорить сама за себе, бо для пересічної людини немає нумізматики, а тільки сам матеріал, себто золото, що не втрапить вартості навіть у найменшій кількості. Золото існує тисячі років і переходить через перетоплення з однієї форми у другу, і служить поколінням від хвилени, коли людина освідомилася, що значення цього шляхетного металу... А хто знає — може золото, що є у подружній оброчці, було частинною імператорської корони?

Колись тільки багаті щикались тим, щоб їхні гроші робили гроші. Нині на це

огляд повісті Вознесенської виказує, що авторка не завдала собі надто великого труду. Велика частина її книжки — це цитати з советських газет, а решта це звичайна реторика й „кіч“ як це коментує німецький журналіст Клявс Модік у тижневику „Ді Цайт“ (9-го січня 1987). Є це цілком наявна публіцистична спроба збити собі капітал з цієї великої трагедії під претекстом літературної творчості. До речі, повість Вознесенської була оригінально написана російською мовою; переклад виготовила Гелді Прос-Верт, а видадо її видавництво Ройтмана у Мюнхені.

Ерлера повість, з точки зору літературної вартості, недалеко відтіла від повісті Вознесенської. Автор мав би кінчав свій твір, коли сталася катастрофа у Чорнобилі й тому пов'язання твору з трагічною українською дійсністю тут тільки посереднє і неорганічне. Повість написана з перспективи жінки англійського журналіста, героя твору, який стає жертвою атомової катастрофи. Є це в найкращому випадку сенсаційна повість, цілком якої є „пустити мороз поза шкіру“

читачам. Промовляє вона до сучасного читача, який звик до телебачення, до „наукової фантастики“ та до дешевих „трілерів“, які не мають жодної літературної вартості. До речі, з неї вже зроблено фільм, що й тільки потверджує нашу оцінку. „Подорож у променісте майбутнє“ видрукувало видавництво Густаф Любке у Бергш Гладбах.

„Невидима хмара“ Бернігтавсена, мабуть, була б не побачила світ, якби не трагедія у Чорнобилі. У передмові автор хвалиться, що події у світі спонукали його замінити роллю „фантаста на хронікаря“. До катастрофи у творі додано ще напад терористів на реактор, додано трохи „сексу“ та пересічно текст вульгарними описами смерті численних жертв аварії. Критик Модік пише, що ця повість „ідемає рівню у глибини свого несмаку“.

Всі три згадані повісті можна назвати „катастрофальними романами“, але не тому, що вони описують катастрофу, а радше тому, що вони написані катастрофально. Є це тривілізація величезної трагічної події, яка виказує на сумний стан сучасної літератури, а головню на брак смаку й самокритики деяких сучасних авторів. Цей сам сенсаціоналізм, який обумовляє величезну більшість статей і

(Закінчення на стор. 4)

жати від економічної ситуації і завжди буде більша як зеро... Тут ризик малий. При розсудливому фінансовому плануванні довіреним фахівцям, важне щоб ризик розподілено так, що коли аведе один рід, — другий прийде з допомогою. Тут теж приходить абсолютний дохід посвяти меншому, однак певнішому. Це можна тамти час, коли ціни йшли вгору і продавці, скажімо, діамантів не давали людині спати. Нині діаманти втратили свій блиск, бо не є привабливими за собом, що збагачує людей через ніч. Подібна доля зустріла і золото, коли ціна авала, однак до вищого рівня ніж на самому початку. Ціна нині на золото — майже стабільна, а його примінення у практиці — ширше від діамантів.

У кожному разі гроші можна друкувати, шери можна випускати, однак золота не можна фабрикувати, а лише видобувати і воно знайшлося в обмеженій кількості. Нововидобуте золото зростає лише на один відсоток річно, під час коли індустрія забирає 70 відсотків, то що ж залишається на інші цілі?

Заленення власної фінансової стабільності вимагає від людини присвятити час на планування інвестиції, так, але при тому добре залишити дещо місяця і для золота, яке хоча не приносить відсотків, вміє примінитись до обставин, бо хоча по суті має характер довготермінової інвестиції, можна і скоро і легко замінити на готівку.

Четвертий універсал є золотим лучивом на ланцюгу української історії і дорівнює таким подіям як хрищення України, як коронація галицького князя Данила Романовича, чи як в'їзд гетьмана Богдана Хмельницького до Києва, тому кожний українець повинен пам'ятати одне найважливіше рішення цього універсалу:

„Від нині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від нікого незалежною, вільною, Суверенною Державою українського народу“.

Столиця вітала волю з ентузіазмом. Поети складали поезії, пісні, що змалували радість країни, із яких, мабуть, найкраща пісня:

Засяло сонце золоте!
Народ збудився зі сну
І все повстало, що живе
Країну боронить своєю!

Дізнавшись про Четвертий Універсал, більшовицький уряд в Москві послав до Києва вишколений полк матросів, щоб опанувати столицю України.

Боронити Київ вишшов тільки помічний студентський курень під проводом сотника Омеляченка, який почав нерівний і трагічний бій під Крутами, що його змалював поет Володимир Янів (довголітній ректор УВУ в Мюнхені) в 30-их роках так:

Падуть німі, зітхань не чути.
Не знає ім терпіння, жах.
Хто перемаже — чи ж загинути,
Бо лицарів абсурду трупом
Ємоцій до Крутих шлях.
Вже не маюгли, сил не стало.
Та дальше морем лисав кров.
„Іх так багата, нас — так мало“
(Розпукою в душі кричало)
І дальше бій нерівний йшов.

П'янила ниві кров їх чиста,
Звершилося, горе бій тихав.
І впади всі, герої триста.
Останніх сміхів знів садиста
В полоні всіх закатував!

3 України про Україну

ВЕЧЕРІ МОЛОДОЇ ПОЕЗІЇ

Шанувальники художнього слова вже давно полюблють „Літературні вечори“, які не один рік проводить київська книгарня „По-езія“. Тут, у центрі столиці, в прекрасно оформленій залі, поети зустрічаються з своїми читачами, відбуваються цікаві розмови про літературу, мистецтво. Недавно в традиційних „літературних п'ятицях“ з'явилася нова, особлива барва — молодість. Київська організація Спілки письменників України, Республіканський будинок учителя відкрили цикл вечорів молоді поетів. Веде ці вечори поет Борис Олійник. На одному з чергових вечорів свої вірші прочитали молоді поети Валерій Герасимчук, Оксана Забужко, Станіслав Чернілевський. Вони є авторами перших книжок, але їх вірші вже добре відомі в Україні.

ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ ДЕНДРАРІУ

Дендрарій Надвірянського лісокомбінату Івано-Франківської області відзначив своє 20-річчя. Він став одним з найгарніших куточків Карпат. Тут на 107-гектарній площі акліматизовано понад 300 дерев і чагарників. Добре поважають себе в дендрарії екзоти Північної Америки, Японії, Африки. У теплиці тягнуться до сонця новосели Карпат: маленька горобина скандинавська, тис ягідний, що занесений до Червоної книги рідкісних рослин, інші — представники флори нашої планети.

НАЙБІЛЬША В ОБЛАСТІ

У Полтаві почалося будівництво найбільшої в області бібліотеки, розрахованої на 800,000 томів. Це буде п'ятиповерхове приміщення з великим книгозбищем, універсальною читальною та лекційною залами, кімнатами для прослуховування грамофонних записів, гурткової роботи читачів, гри на музичних інструментах тощо. Бібліотека буде обладнана модерними технічними засобами, спеціальною та звукозаписуючою апаратурою. Біда тільки, що тираж публікованих в Україні книжок постійно спадає, отже й поліції нової бібліотеки світяться пусткою, або заповнятимуться російськими виданнями.

ВИСОКА ВІДЗНАКА

Українська література має традиції перекладу творів давньогрецьких і римських авторів. Та й саме виконання новітньої української літератури пов'язане з

іменем Вергілійової „Енеїди“, так майстерно „переліцьованої“ Іваном Котляревським, що замість перекладу чи переспіву на українській мові грунт постав твір з національним кольором — своєрідна енциклопедія народного побуту, звичаїв, обрядів. До античного спадщини зверталось чимало наших майстрів пера. Згадати хоча б лівівського перекладача давньогрецької та латинської Андрія Содомеру. Його переклад комедії Менандра „Відлюдник“ був узагалі першим перекладом у Совєтському Союзі цього твору давньогрецького драматурга. З цього твору й почалася перекладацька діяльність тоді ще студента Львівського університету А. Содомері. Він переклав комедії Арістофана, драми Софокла, твори Горация, „Метаморфози“ Овідія. За окремі книжкові видання двох останніх авторів та за переклади поезії Катюля А. Содомері присуджено премію ім. Максима Рильського.

ВИНОГРАД ... У ПОРОШКУ

Спеціалісти науково-дослідного інституту винограду і продукції його переробки представили виробу з сортів винограду, виведених на дослідних ділянках інституту в Криму. Серед виробів-новинок є виноградний порошок, який зберігає всі цілісності властивості винограду. Запашний напій з нього можна приготувати за кілька секунд. Багато цікавить і виноградний мед, на виробництво якого йдуть високоякісні сорти винограду „Ювілейний“, „Антей“, „Первенець“. Прекрасні смакові якості цього продукту, високу оцінку дають йому медики. Коли таким медом заливають свіжий виноград, він довго не псується.

ШЕВЧЕНКІВ ДУБ

Майже в кожній області України є дерева, що відомі, як тверда легенди, спочивали з військом Богдан Хмельницький, Іван Богун, Максим Кривоніс, Устим Кармелюк. Біля багатьох таких дубів-пам'яток встановлено пропам'ятні плити, охоронні знаки. Не один десяток дубів увічнює безсмертну пам'ять про Великого Кобзаря, Зокрема, розлогий велет, якого в народі називають „дубом Тараса Шевченка“, росте на березі Дніпра в Прохоровці. Тут генійний поет зустрічався з вченим і першим ректором Київського університету Михайлом Максимовичем. Дерева-пам'ятки, пов'язані з життям Т. Шевченка, є в Київській, Чернігівській, Житомирській та інших областях.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТИНУ.

„І впади всі, і не стинили
Нового наїзду варвар,
Та всі лягли, а не спочили,
Добули славу й нам лишили
Безсмертний вір: героїський чар!“

Поет Євген Маланюк також написав, що „саме від Крут не тільки психологічно але й хронологічно починається тип новітнього українця-лицаря абсурду“.

Крутянська трагедія вплинула також на те, що запляновано повстання проти гетьмана Скоропадського який, хоч і був козацького й гетьманського роду, підписав військовий договір з білими москалями проти большевиків. Повстання те описує д-р Осип Назарук, Січовий стрілець, галичанин у своїх спогадах „Рік на великій Україні“, що були вперше видані у 1920 році у Відні:

„Щодо самого повстання, то воно було дуже могутнє, просто імпозантне: зривалося як пожежа навіть у несподіваних місцях і було масове. Піднялася якась елементарна, або як на Україні кажуть, „стихийна“ мобілізація, в якій були навіть якісь проблески національного почуття, що як галичанин цинічно передовсім“ (ст. 23).

„Маси українських повстанців напливали зі всіх боків так скоро, що штаб Директорії втратив евіденцію щодо їх числа... Бісик і Домарадський (Січові стрільці), які почали організувати напливаючих селян і залізницю вислали їх через Хвастів на Київ рахували поки зовсім захрипли і вибилися зі сил...“ (ст. 25). Пізніше старшина Бісик, запитаний о число, відповів, що й він утратив евіденцію, аде думав, що разом з Домарадським міг zorganizувати понад 20 тисяч селян, поділив їх на сотні і повизначував їх командантами; деякі села прислали вже готові сотні з власними командантами і підстаршинами. Це було для Домарадського і Бісика дуже вигідно, бо вони вже навіть простих стрільців іменували сотниками“ (ст. 26). Осип Назарук. „Рік на Великій Україні“ спомини з української, революції. Видання „Українського прапора“, Відень, 1920.

Закінчення буде.

Анна Власенко-Бойцун

22-ГО СІЧНЯ ОЧИМА ОЧЕВИДЦІВ

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!
Шуми, Україно, як ріди ліси,
Як вітер в широкому полі!

(Олександр Олесь)

Олександр Олесь був очевидцем і учасником найрадісних історичних днів у столиці України, в золотому Києві: 22 січня 1918-го року, коли то проголошено самостійність Української Народної Республіки та 22 січня 1919 року, коли вже вибрано цей самий день для проголошення Соборності усіх українських земель, тобто злуки УНР з ЗУНР-ом, що складалась з Галичини, Буковини і Закарпаття.

Обі дати стали темою кількох його поезій і відіграють роль, мабуть, найвище щастя, одушевлення і радості тих українців, які мали привілей бути свідками відродження і творення нової вільної держави, але даймо слово ліричному Олесеві:

Яка краса: відродження країни!
Ще рік, ще день назад тут нісся плач рабів.
Мовчала десь свята під попелом руїни
І журно дзвін старий по-мертво му гудів.

Коли відкільсь взялася мій шалена, як буря всі
живе схопила, проїняла!
І ось дивись — замаяли знамена
І гимн життя стіва невізна сторона!

Вже близький ювілей Тисячоліття Хрищення Руси-України і все зростаюче у зв'язку з ним зацікавлення широких кіл українського громадянства історією, культурою і мистецтвом України тих часів обумовили цілий ряд видань, присвячених цій темі. Поруч книг, навітлюючих причини і обставини цієї величавої історичної дати, вийшли і видання, присвячені опису культурного життя тих часів, архітектури, будівництва церков, іконопису в ранній період прийняття християнства і в наступні століття та їх впливу на дальші покоління українського народу.

Таким цінним ілюстративним матеріалом є дві серії карток, присвячених тисячоліттю, що їх видає у Клівленді, Огайо, видавництво „Хвилі Дністра“, яке провадить Василь Ільчишин. Перша серія з 12-ох карток висвітлює українську церковну архітектуру XI-XVIII століть. Карти двокольорові, виконані мистцем Юрієм Мошинським.

Починається серія зображенням Собору св. Софії, величного пам'ятника, що його побудував князь Ярослав Мудрий, син христітеля України князя Володимир Великий. Цей храм уособлює велич і могутність тодішньої княжої держави. Його мозаїки, фрески і стінописи являють собою найбільше досягнення мистецтва Східної Європи тих часів. Розпочатий будівництвом у 937 році він зберігся і дотепер.

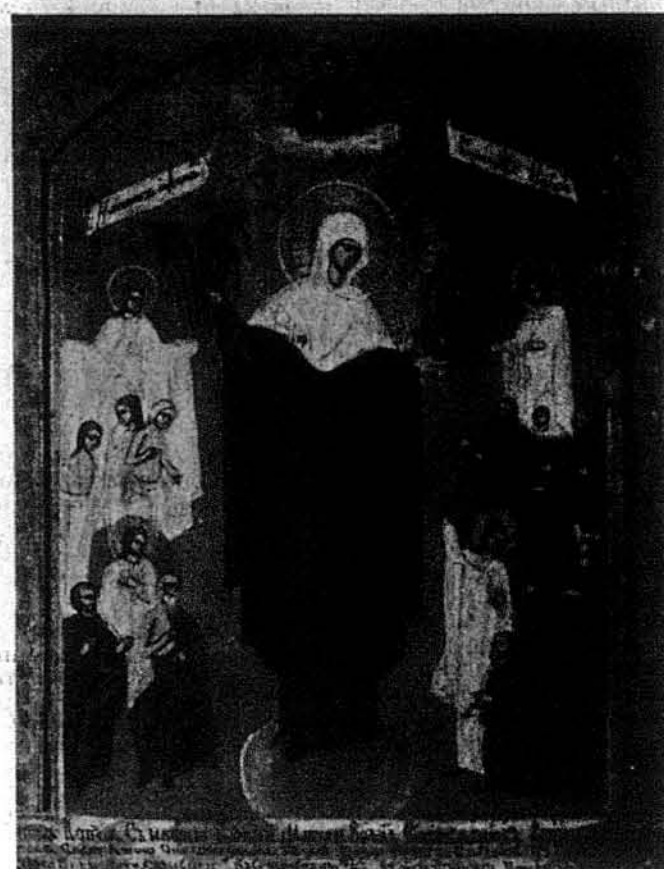
На другій картці — катедра Спаса в Чернігові, молодший сучасник київської св. Софії. Побудував її інший син князя Володимира, Мстислав Відважний з Тмутарокани. Дальша картка зображає Михайлівський Золотоверхній Собор у Києві, славний своїми мистецтвими мозаїками і фресками, праці тогочасного визначного мистця ченця Алімпія, побудований у 1108-1113 роках. На наступній картці показана катедра Успіння Пресвятої Богородиці, побудована у романському стилі за князя Мстислава Ізяславича, в 1160 році і є найціннішою пам'яткою архітектури на Волині, хоч і зазнала кількох переробок та реставрацій у наслідок пожеж і руйнувань. Далі слідує церква св. Параскевії при П'ятницькому монастирі в Чернігові, споруджена на переломі XII і XIII віків, являє собою одну з численних пам'яток староукраїнського будівництва, за нею — церква св. Покрови в Сутківцях над річкою Ушицею, це найстарша мурована церковна будова на західному Поділлі з XV століття, потім Волоська, або Братська церква у Львові, збудована в 1598-1630 роках з тесаного каменя з дзвіницею Корнякта, дерев'яна церква Воздвиження Чесного Хреста в Дрогобичі, споруджена перед 1636 роком, видатний пам'ятник дерев'яного будівництва,

Ілюстративні видання

до Ювілею Тисячоліття

Чудотворча Почаївська Богородиця.

Богородиця „У скорботі й радості“.

Іллінська або Богданова церква в Суботіві, яку спорудив гетьман Богдан Хмельницький в 1653 році і був згодом у ній похований, як і перед тим його син Тиміш. Церква Всіх Святих над Економічною брамою Києво-Печерської Лаври, збудована в 1698 році за гетьмана Мазепи є величним пам'ятником пишного українського бароко, Собор св. Юра (1744-64), до якого приєднана митрополича палата і портал у гармонійний комплекс, є найважливішою пам'яткою до

могутнє козацьке бароко, і ніжне рококо (на жаль, відсутній славний Собор св. Андрія Первозванного в Києві) являють собою цінну колекцію для любителів для дослідників, тим більше, що деякі з поданих храмів, як київський Михайлівський монастир, уже не існують.

Друга серія карток присвячена іконографії XVIII і XIX століть на Україні. У порівнянні до попередньої серії всі 12 карток різнокольорові. Вони взяті з колекції Ольги Канус Альвіно та Ігоря Шонка. На них зображені різні ікони: Христос Спаситель (срібні шати) XIX ст. Чудотворна Почаївська Богородиця (золоті шати) Волинська Пресвятої Богородиці XVIII ст. бароко, Київ, Покров Пресвятої Богородиці XIX ст. Київ, Богородиця з Ісусом (срібні шати) пензля Володимира Боровикова, „Знамення“ Богородиці з Ісусом, XIX ст. Київ, „Знамення“ Богородиці з Ісусом, XIX ст., Київ. Чернігівська Богородиця XIX ст. „Достойна Єсть“. Богородиця з Ісусом, XIX ст. срібні шати, Київ. Богородиця і Святий, XIX ст. Волинська Богородиця. Дванадцять Празників, XIX ст. Галичина. Богородиця „У скорботі і радості“ XIX ст.

Технічне виконання всіх репродукцій дуже добре. Майже на всіх з них показана Богородиця у різних обставинах і вони немов відображають любов і пошану до Неї всього українського народу.

Видання обох серій карток — пам'ятників церковної архітектури і іконографії — має велике значення. Воно допомагає наочно познайомитись з початком і далішим розвитком будівництва храмів на Україні від самого початку християнства, простежити еволюцію стилів іноземних впливів, а ікони та іконографічні образи — з процесом розвитку нашого Богослужіння та загальним ходом релігійно-церковного життя. Ці картки можуть бути використані для колекції і збірок, як ілюстративний матеріал для викладів на лекціях з історії Церкви та культури і мистецтва, а також для святочних поздравлень на Різдво і Великдень, не кажучи вже, яку велику позитивну роль відіграють вони у зв'язку з Ювілеєм Тисячоліття.

Всі особи, бажаючі мати ці унікальні видання, можуть придбати їх в усіх українських крамницях або безпосередньо у видавця:

Dnister Co.
2399 West 11th Street
Cleveland, Ohio 44113

Перша серія, що зображає церкви, коштує у продажі 3,50 дол (12 карток), а друга серія, де подані різноманітні ікони (також 12 карток) 7 дол. за пачку. Долучити кошти пересилки одного дол.

Проф. Юрій Григорієв

„ЩЕ НЕ БУЛО випадку, щоб грабіжник банку сам прийшов на поліцію, щоб погрітись“, — заявив командант поліції у маленькому містечку у Швейцарії, який розповів кореспондентам цікаву пригоду в подорожницях. На поліцію, — заявив поліцейський, потелефонував Рене Блюм і заявив, що він замірає від холоду і вмирає з голоду. Поліцейський автомобіль привіз Блюма на станище, де його нагодували і напоїли. Але один з поліцейських зауважив, що усі кишені Блюма страшенно роздуті, чимсь випхані. „Коли ми почали випорюжувати усі сховки в одягу то нарахували 118,000 доларів готівкою“, — заявив речник поліції. Очевидно, тоді Блюм признався, що він з товаришем пограбували банк і поділились „здобутком“. Поліція тепер розшукує за другою „половиною“ майна і за „товаришем“ Блюма.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО

внутрішні хвороби
приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додому.

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО

Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленням

Адреса у Мангеттені
ROCKEFELLER CENTER
630 5th Ave., Room 1803
New York, N.Y. 10020

Адреса у Квінсі
105-37 64th Avenue
Forest Hills, N.Y. 11375
(718) 459-0111

П. Бюкенен...

(Закінчення зі стор. 1)

епізоди, не згадував „Івана Грозного“, — ніколи не згадав взагалі будь-якого „Івана“ з часів Треблінки. Торкаючись свідчень проти Федоренка в 1978 році, Бюкенен пригадує, як флоридський суддя дискваліфікував цих „свідків“.

„Це ж ці самі жінки і чоловіки — є важливими обвинувачувачами в судовій справі проти Дем'янка в Ізраїлі“. Він підкреслює, що та сама мала група свідків проти обвинувачених у воєнних злочинах, справа за справою ось уже 20 років. Ці ж „професійні“ свідки, які заперечували самі себе, заперечували в пізніших своїх свідченнях свої попередні, зроблені після знищення табору (Треблінки) в 1943 році.

Ще один приклад наводить Бюкенен — Франка Валуся, якого було повністю оправдано. Проте 11 „свідків“ дали під присягою фальшиві свідчення, які знищили і довели до банкрутства людину (Валуся). Ці свідки ніколи не були покарані ані морально, ані легально.

А свідки, про які згадує Расін, і які зібрані ізраїльтяни?

„Ось переді мною копії цих восьми фотографій. Фотографії Дем'янка і Федоренка — подвійного розміру, ніж решта, вони чіткі, виразні, в той час, як решта світлин нефокусовані або нечіткі“. Ці фотографії дискваліфікував суд у Флориді.

Бюкенен пише, що він, перечитавши багато первісних джерел про табір смерті, включно з „Роком у Треблінці“ Янхеля Верніка, післявоєнні заяви Розенберга і Ешпайна, „Табір смерті Треблінка“, документальні матеріали, Александра Доната, які включають інформації з першої руки і звіт шістьох в'язнів-жидів, що врятувалися, включно з Верніком. „Всі ці розповіді мають один важливий спільний пункт: ні в одному з них навіть згадки нема про „Івана Грозного“. Ні в одному. Тільки два з них згадують про наглядча в таборі „Івана“, це — Розенберг, який присягнув в 1947 році, що „Іван“ був забитий в повстанні, а Вернік, який втік з Треблінки, про долю „Івана“ не знав. (Вернік помер в 1972 році).“

„Чи взагалі існував „Іван Грозний“? — запитує Бюкенен.

На його думку, „Івана Грозного“ скомпоновано з Івана, оператора газової камери, про якого згадував Вернік („неймовірно бруталної особи“, „сидичного велетня“, описаного Жаном Франсуа Коен-Штайнер „Треблінка“, 1966), який або загинув під час серпневого повстання, або зник в Балканах разом з іншими нацистами з табору смерті.

„Друга половина цієї „суміші“, мені здається, — це німець, нацист, людина середнього віку, ветеран гітлерівської етваназії, якого Александер Донат описує як індивідуальність вибухового характеру, брутального і безоглядного кар'єриста під ім'ям Крістіан Вірт, якого прозвали в таборі „Християном Грозним“. Його забили партизани 1944 року біля Трієсту“.

Закінчуючи статтю П. Бюкенен зробив перегляд т.зв. „завершеної справи Расіна“.

Він пише: „Москва була фактично силою, що змушувала випрокувати єдиний документальний доказ проти Дем'янка — вказку, автентичність якої має бути повністю устійлена. При тисненні компетентним адвокатом в Форт Лодердейлі (що не сталося в Клівленді) свідки проти Дем'янка почали збиватися, заперечувати самі себе. Польський уряд не дозволяє адвокатам Дем'янка відвідати

людей, що живуть біля Треблінки, свідчення яких, що Іван в 1943 році був вдовіч старший за Дем'янка і багато більший від нього — могли б реабілітувати обвинуваченого. Ізраїль тримає Дем'янка шість місяців перед врученням йому обвинувачення. Ось яка це „завершена справа““.

„Слово за Вами, пане Расін“, — закінчив свою відповідь Патрик Бюкенен.

В ПАМ'ЯТЬ МОЄЙ НАЙДОРОЖЧОЇ МАМИ

СВ. П. ОЛЕНИ КАЧОРОВСЬКОЇ

на потреби школи св. Юра в Нью Йорку 100.00 дол. жертвує

донька — МИРОСЛАВА КЕБАЛО

В ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

Дорогого Мужа, Батька і Дідуня блаженної пам'яті

пластуна сен. ПЕТРА ВЕПРИКА

жертву на українській сироти в Бразилії \$200.00.

дружина — ПАВЛИНА ВЕПРИК

7-ий КУРІНЬ УПС ІМ. АНДРІЯ ВОЙНАРОВСЬКОГО

з великим жалем сповідає Пластовому Братству й Українській Громаді, що дня 13-го січня 1987 року у Джамсвил, Н. Я. на 88-му році багатого в добрі діла життя відійшов на Вічну Ватру

сл. п. Друг ПРОМЕТЕЙ

пластун сеніор керівництва

Д-р мед. ІЛІЯРІЙ МИКОЛА ДОМБЧЕВСЬКИЙ

бувший член першого пластового гуртка організованого в 1911 році при Філії Академічної Гімназії у Львові, невтомний пластовий працівник як виховник, організатор пластових груп, провідник ОП УПС, станичний, член КПС, член ГБ УПС, — основник, перший курінний, батько й почесний член 7-го Куреня УПС ім. А. Войнаровського, — відзначений найвищим пластовим орденом св. Юрія в золоті.

Опечалений Дружині, Дорогий курінний Подрузі Сплющці, Доні з Чоловіком, Нукама і всім Достойній Родині, складає Курній Покійного висловлює глибокого спочуття.

Курній Войнарович започатковує плетіння невідомого вінка у пам'ять свого Курінного Батька датком 200 дол. на дорогий Йому Фонд Сірого Лева й закликає Друзі Пластунів допомогти його спеліти.

Ділимось болічною вісткою, що в неділю, 18-го січня 1987 р. в Нью Йорку після довгої недуги, відійшов від нас у Вічність на 77-му році життя наш Найдорожчий БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО МИЦАК

уроджений в Жукотині, Україна

ПАРАСТАС буде відправлений в середу, 21-го січня 1987 р., в год. 8-й вечора в похоронному заведенні Петра Яреми 129 Іст 7-ма вул. в Нью Йорку.

ПОХОРОН в четвер, 22-го січня 1987 р. в год. 10-й ранку з цього ж заведення до церкви св. Юра, а описля на українській православній цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

Сини —
ЮРІЙ з дружиною ГАНДЗЕЮ з САВИЦЬКИХ
ВОЛОДИМИР
АНДРІЙ

Доньки —
МАРІЯКА ГРІП з чоловіком РОБЕРТОМ і дітьми
ВАНЕСОЮ, МИКОЛОЮ і АЛІСОН
ЛІДА та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Замість квітів проситься скласти пожертви на Український Музей в Нью Йорку.

Ділимось сумною вісткою з членством ОУН та українською громадою, що в четвер, 25-го грудня 1986 р. в Дітроїті помер на розрив серця на 60-му році життя

сл. п.

ЯРОСЛАВ СТАСИК

член Організації Українських Націоналістів, що з Рідних Земель, член Теренового Проводу ОУН в ЗСА, член Екзекутиви СКР ІСНО, член ЦУ ОДВУ, 1-й заст. голови Крайового Комітету Українського Визвольного Фонду в ЗСА, та видатний діяч інших Організацій.

Похоронено Покійного 29-го грудня 1986 року в Дітроїті, Міш.

Дружину і дітей Покійного просимо прийняти щирі висловлювання співчуття.

ТЕРЕНОВИЙ ПРОВІД ОУН в ЗСА

Замість квітів на могилу проситься скласти пожертви на Залізний Фонд ОУН

сл. п.

ЯРОСЛАВ СТАСИК

член Екзекутиви Світової Координаційної Ради ІСНО, член Організації Українських Націоналістів, член Центральної Управи Організації Державного Відродження України в ЗСА, член Президії Крайового Комітету Українського Визвольного Фонду в ЗСА, провідний діяч на робітничому відтинку та активний член багатьох інших організацій.

Покійний народився 5-го листопада 1926 р. в Рихтичах, Дрогобицького повіту.

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 28-го грудня 1986 р. в похоронному заведенні Бугай в Гемтремку, Міш.

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 29-го грудня 1986 р. з української католицької церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку, а відтак похоронено Покійного на місцевому цвинтарі Interment Resurrection в Дітроїті, Міш., ЗСА.

Дружині, синам і дочці висловлюємо наші найщиріші співчуття.

ПРЕЗИДІЯ СКР ІСНО

Замість квітів на могилу проситься скласти пожертви на Дослідну Фундацію ім. О. Ольжича.

Екзекутива Української Американської Координаційної Ради

повідомляє, що

дня 14-го лютого 1987 р., о год. 10:00 ранку
відбудеться

СПІЛЬНЕ ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ та КРАЙОВОЇ РАДИ УАКРАДИ

в приміщенні

Українського Народного Дому
142 Друга Авеню в Нью Йорку, Н. Я.

У програмі: 1. Звіти Екзекутиви
2. Вибір Управи Крайової Ради
3. Затвердження плану праці

Складові організації і відділи УАКРАДИ мусять прислати своїх представників.

Екзекутива УАКРАДИ

Хор „ДНІПРО“ та З'ЄДНАНІ УКРАЇНСЬКІ ХОРИ КЛІВЛЕНАУ

КАРНАВАЛОВИЙ БАЛЬ

з традиційним представленням ДЕВІАНТОК

В СУБОТУ 7-го ЛЮТОГО 1987 року

в Астрономічній Парофії Св. Йосафата

3720 СТЕПІ ПОВД. ПАРМА, ОГАЙО ПОЧАТОК ГОДИНА 9:00 ВЕЧОРА

Оркестра „ТЕМПОС“ керівник А. КАЛДУН

ВСТУП 10:00 — за етикеткою і студентів: 6:00 год.

СМАЧНИЙ СУПЕР!

ДЕВІАНТОК ЗГОЛЮВАТИ ДО 28 СІЧНЯ ТЕЛ. (214) 881-8880

ЧИСТИЙ ДОХІД ПРИНАЧЕННЯ НА КОШТИ ПІДГОТОВИ

КОНЦЕРТУ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

СОВЕТСЬКИЙ АМБАСАДОР у ЗСА Юрій Дубінін і троє його асистентів побували на прем'єрі вистави „Знедолені“ за романом Віктора Гюґо, поставленій бродвейською трупною у вайнстонському центрі ім. Кеннеді. Коли у виставі революціонери, розмахуючи червоними прапорами, почали відбивати атаку урядових військ, советські гості встали і почали аплодувати. На запитання одного з американців, як йому подобалася вистава, Ю. Дубінін відповів з широкою усмішкою на обличчі: „Чудово! Прекрасна вистава!“.

50-літній ювілей подружнього життя П. і І. Мишуків

Параня і Іван Мишуків

Вже так увійшло у нас у звичку святкувати різні річниця, з будь-якої нагоди, а до важливої заохуємо річницю подружжя.

В суботу, 27-го листопада 1986 року, українська громада Маямі й околиці відзначила 50-літній ювілей спільного життя панства Параня і Івана Мишуків. Комітет цього свята очолює Михайло Яремко, та який доклав багато зусиль, щоб цей важливий день для ювілярів залишився надовго у їхній пам'яті.

В пошлюбних годинах приятелі й знайомі численно заповнили церкву Успенія Св. Богородиці в Маямі. При вході до церкви за традиційним українським звичаєм, дружка Марія Венгльовська і дружба Михайло Курман удкорували ювілярів весільним корсажем. Отець Богдан Скаків провів присягу шлюбних обітв, а відтак весільний похід увійшов до церковної залі, де при вході зустріли „молоду“ пару старости, вітаючи їх традиційним короваєм, складаючи побажання.

За весільним столом засіли: ювіляти із донечкою Петрусою, о. парох Стефан Зарічний, о. Богдан Скаків та представники організації, яких ювіляти є членами.

Після смачного обіду, який приготували члени комітету під керівництвом знаменитого кухаря П. Штиги, староста М. Яремко покликав охочих до привіт і побажань, які склали: голова Українсько-Американської Кредитівки Роман Венгльовський, диригент Українського Національного Хору Мирон Івашко, голова організації старших віком Микола Рахусь, голова церковного хору — Н. Тараска, Надія Мудрейко і Роман Балабан.

Великою несподіванкою для ювілярів була присутність гостя Максима Фаленді із Шаламант, Н. Дж. довголітнього товариша ювілята Івана, який з артистичним хистом навесело згадав минулі, безжурні моменти молодих літ. Для продовження веселої програми Н. Мудрейко прочитала вірш власного авторства про перебіг життя ювілярів, починаючи від їхнього весілля ще вдома, в Україні, аж до часу 50-го ювілею.

Відспіванням „Многая літа“ закінчено гостину, з якої, напевно, наші дорогі ювіляти і гості задоволені роз'їхалися додому.

Присутні

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В ПАСЕЙКУ

Пасейк, Н. Дж. — Український Конгресовий Комітет Америки, Відділ Пасейк-Берген повіт, влаштовує святочне відзначення роковин державності і соборності України, яке відбується в неділю, 25-го січня 1987 року, о год. 5-й по полудні, тут в Українській Централі. В програмі: святочна доповідь д-р Л. Лозинської-Кий, виступ оперового співака Андрія Добрянського, піаністки Лариси Крупні і рецитаторки С. Назаревич-Юзенів.

Вийшла...

(Закінчення зі стор. 1) торики. Тут ідеться не тільки про їх знання самих джерел, але про критерії під-

ТРЕТІЙ УНІВЕРСАЛ 1917 РОКУ

У передовій „Вісник що не прийде“ („Свобода“, ч. 13 з 21-го січня ц.р.) треба читати: „Третій універсал з дати 7-го листопада 1917 року заговорив уже про“.

бору проблем та даних, що в результаті дають вклад у світогляд тодішніх українських інтелектуальних еліт. Проф. Прицак присвятив уже кілька статей та частину своєї монографії „Походження Русі“ (по-англійськи) цим хвилюючим питанням. Ця книжечка є стислим підсумком його досліджень і висновків. Ціна — 3 долари. Її можна набити в ФКУ, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138.

ІНДІЙСЬКА РОЗВІДКА і працівники державної служби безпеки перевели вдалий експеримент захоплення літака, який летів з Нью Делі до Бомбею. В дорозі „сікхи“ захопили літак, наказали пілотам приземлитися в місті Оранґабад, 650 миль від столиці. Після приземлення „терористи“ викинули „тяжко поранену“ жінку і вимагали від поліції один мільйон доларів викупу. Військо і поліція отримали літак і почалися переговори. Все це пізніше показалося інспірованою „показухою“, щоб перевірити готовість антитерористичних відділів поліції і війська, санітарних і антипожежних частин у випадку справжнього захоплення літака. Всі пасажири літака були працівниками державної служби безпеки, але про захоплення нічого не знала обслуга літака, ані керівники летовища в Оранґабді.

МІХАЙЛ БАРИШНІКОВ, відома зірка балету, який вибрав свободу в 1974 році і від того часу виступає в американських театрах, отримав несподівано запрошення від Большого театру в Москві виступити там. Директор Большого театру в Москві Юрій Гігорович заявив кореспондентам, що „Міша Барішніков буде виступати тут незабаром“. Він запевнив журналістів, що ведуться переговори в цій справі, які напевно закіняться успішно. Запитаний кореспондентами головний керівник М. Барішнікова Едґард Віссент заявив, що Ю. Гігорович зустрічався з Барішніковим, але він, мовляв, не знає про що вони говорили. Якщо М. Барішніков прийме советське запрошення то це буде перший випадок, що Москва дозволила вітчакеві виступити в Большому театрі.

ГРОМАДЯНИ! Негайно зверніться до місцевого секретаря чи організатора УНСОУ, або пишуть прямо до Головної Канцелярії УНСОУ в Держрі Сінті за інформаціями про Союзове забезпечення. Пам'ятайте про народну приказку: **БЕРЕЖЕНОГО ГОСПОДЬ БЕРЕЖЕ!**

Зустріч з письменницями й поетесами у Філадельфії

Цю літературну імпрезу влаштував 43-й Відділ СУА 22-го листопада 1986 року в УКОЦентрі. Її відкрила заступниця голови Відділу Анастасія Жилава, а програму всла культурно-освітня референтка Людмила Чайківська. Доповідей на тему „Письменництво й українська література“ виголосила д-р Лариса Онискевич, літературознавець, колишній професор української літератури в Ратгерському університеті, яка працює як редактор консультант для різних фірм.

Д-р Л. Онискевич поділилася думками про початки української літератури, про сучасний її стан, та про ролі, яку в ній відіграють жінки письменниці. Вже 100 років тому ми мали письменниці. Перед ними були творчі тільки монахи. Першу книжку написала княжна Зоя на лікувальній темі. Прелегентка згадала деяких ранніх письменниць — Марка Вовчка, Ганну Барвінок, Михайлину Рошкєвич, Лесю Українку і Наталію Кобринську, яка хотіла підписати рівень жіноцтва через творення жіночих товариств, які об'їзжали ідею письменницьких гуртів. Сьогодні таких гуртів нема. Сьогодні багато емігрантських письменниць виконують це працю громадську, наприклад Людмила Коваленко, Лєся Кришлєва. Багато з них пишуть і працюють, наприклад, Віра Вовк, Емма Андєвська. Слід згадати Наталену Корольову, Докію Гумєнну, Наталію Лєвицьку, Шумєску. Українська література в Америці різноманітна. Письменниця пишуть з потреби власної і для громадської. Віра Вовк видала „Триптих“ (перекладна література) з політичним zaangażованням. Однак, програмовість стигає літературу в низ. У нас є більше письменниць ніж поеток. Були колись драматурги, тепер їх бракує. С англомова українська література, але її небагато. Накинець Лариса Онискевич дала перегляд письменниць у діаспорі.

Л. Чайківська попросила до слова „наших мистців пера“: Міру Гармаш, Оксану Керч, Анну Максимович і Марту Тарнавську. Хвилюю мовчанку шановна пам'ять письменниці Марії Кузьмович-Головинської, яка недавно відійшла у вічність. Л. Чайківська розказала дещо з біографії письменниці.

Марія Кузьмович народилася 1904 року в селі Брюховичах, Галичина, і була шостою наймолодшою дитиною о. декана І. Кузьмовича і матері Теклі Левинської. Дружина о. митратора Василя Головинського, мати чотирьох дітей, суспільна діячка, довголітня голова Марійської Дружини при церкві Христа Царя у Філадельфії, членка 48-го Відділу СУА і член НТШ. Писати почала ще в гімназії, відома як католицька і бойківська письменниця. Її видані твори — це нарис, оповідання, спомини, сценічні картини. Залишила ще багато невиданих творів. Її оповідання „Мама з України“ відзначене на літературному конкурсі письменників, який влаштували „Чортолохи“, відчитала Надія Оранська.

Міра Гармаш народилася і виросла у Львові в родині літературознавця критика Володимира і вчительки Софії Дорошенків. Після закінчення гімназії у Львові студувала на медичному факультеті Мюнхенського університету, у Філадельфії працювала в біохемічній і клінічній біофізичній лабораторії. Почала писати вже в 13 років життя. Її поезії, поеми, оповідання й вірші для дітей та сатири під псевдом Іваґа Жак друкували в різних журналах і видані окремими книжками, які оформив її чоловік мистець Роман Васишин і Едґард Козак (сатиричні). До друку сприяли нові твори й переклади з чужих мов. Авторка була нагороджена на літературному конкурсі ім. Франка та відзначена на конкурсі СФУЖО. Міра Гармаш прочитала свої нові твори: три арії з лібретта до опери „Тасмунія“, уривки з поєми „Суомі“, новелу „Алерґія“ та два сатиричні вірші „Сатирична баллада“ і „Загрожені пороли“.

Оксана Керч народилася в родині службовця в Переворську, Галичина, як Ярослава Гаращак. Закінчила українську гімназію у Львові, почала студувати на філософському факультеті Львівського університету, але перейшла на працю вчителки. Вчилася малярства й малювала, була членом Асоції незалежних українських мистців у Львові. Працювала в „Українських вістях“, де почала друкувати свої перші літературні твори. Оксана Керч — дружина письменника Володимира Куліша, мати двох синів, громадська працівниця, член АДУК та ОЖОЧСУ, письменниця.

Чорнобильська...

Закінчення зі стор. 2

репортажів у західній пресі, появляється тут найважливішим чинником літературної (чи у тому випадку, псевдолітературної) творчості. Трагедія Чорнобиля — це українська трагедія і загальнолюдська трагедія. Вона це чекає свого гідного відтворення у літературі, але воно може повстати тільки написане серйозними авторами з перспективи довшого часу.

Кінчаючи, бажало додати, що літературних творів про атомові катастрофи чи про проблематику атомової енергії, є вже чимало. Очевидно, всі вони були написані перед Чорнобилем. Тут особливо слід згадати повість „Ланцюгова реакція“ — роман-хроніка в трьох частинах, авторства Володимира Яворівського, що її видано у видавництві „Радянський письменник“.

ВИСТУПАЮЧИ В ЦЕРКВІ Рівердейлу, Нью Йорк, на Богослужінні в пам'ять про Мартіна Кінґа, негритянський пастор Джексон Джексон закликав присутніх провести демонстрацію протесту проти вбивства негра в Говард Біч і бойкотувати крамничі, що належать білим. Посадник Нью Йорку Едґард Жак назвав заклики до бойкоту „проявом расизму“, а деякі негритянські лідери попередили, що така акція „поляризує місто“.

НИКАРАГУАНСЬКА амбасада у Вашингтоні домагається від ФБІ, щоб воно перевірило випадок з кардиналом Міґуєлем Брандо і Браво в Маямі, на якого напали „бандити“ — дехто каже, що це були працівники державної служби Нікарагуа, — зв'язали, побили і забрали з помешкання деякі вартісні речі і гроші. Амбасадор Нікарагуа Карлос Туннерман формально попросив Уряд ЗСА перевірити випадок з кардиналом і повідомити амбасаду про виследи слідства. Як відомо, кардинал є сильним критиком політики і практики сандиністів і не користується серед сандиністів великою популярністю. Кардинал систематично критикує хунту Данієля Ортеґи, що він намагається встановити тоталітарний режим в Нікарагуа і переслідує Церкву.

ця, журналістка. Її статті на політичні і суспільні теми, есеї і літературна критика часто друкуються в нашій періодичній пресі. Її твори друкують в журналах і окремих виданнях. Вона одержала літературну нагороду ім. І. Франка за поєсти „Наречений“, на конкурсі „Української думки“ різдвяних оповідань за новелу „Книга роду“ і на конкурсі СФУЖО за „Будинок культури“. Цього року минає 50 років її літературної і журналістичної діяльності. Її завдячує Філадельфії влаштування вечорів присвячених письменникам, авторських вечорів поетів і композиторського вечора Ярополка Ласовського. Оксана Керч прочитала репортаж „Заполарія“ про табори політичних в'язнів і засланих.

Анна Максимович народилася в Зарваниці, Галичина; як донька о. митратора Василя Головинського і письменниці Марії Кузьмович. До гімназії ходила в Бережанах, матуру здала в Зальцбурзі. Вчилася в зальцбурзькому інсбрукському університеті. Почала писати, коли їй було дев'ять років. Її ранні вірші, нарис, сценки були друковані в різних журналах і пластових сторінках газет в Німеччині, Канаді і ЗСА. Для СФУЖО написала сценічну картину „Шість нескорених“, яка в Роші жінки була поставлена на сценах Нью Йорку, Балтимору, Філадельфії, Вінніпегу і Бриджпорту. Анна Максимович, дружина д-ра Романа Максимовича, є матір'ю чотирьох дорослих дітей. Вона досягнула ступінь бакалавра і ступінь магістра з бібліотекарства в університеті Вілланова. Є бібліотекарем Студійного Осеркелу Української Культури при Менор Джуніор Коледжі та асистенткою бібліотекаря в публічній бібліотечі Витпейн у Блю Белі, Вона — пластун-сеніор довіря, член-основник куреня Чортолохи, 6 років головний бібліотекарка Пласту і „Рідної Школи“, тепер заступниця бібліотекарки. Членка Фінансової комісії СФУЖО, членка СУА і НТШ. Тепер є головою 43-го Відділу СУА і пресовою референткою Головної Управи СУА. Пише поезії під псевдом Подолька, дописи до „Нашого Життя“ під псевдом Союзанка, а дописи до часописів підписує А. М. На трьох літературних курсах СФУЖО вула відзначена за етюд „Материнство“ та за два оповідання „Баба Варлампа“ і „Крайка“. Анна Максимович прочитала свої вірші: „Газда“, „Верховному Владиш“, „Ірина Стасів-Калинець“, „Шаслива Подольночка“, „Хай пахнуть медом свічі“ й уривок з оповідання „Баба Варлампа“.

Марта Тарнавська народилася у Львові в родині д-ра Теодозія Сеньківського й Ірени Чайківської. Середню освіту здобула в Австрії й Німеччині, університетську студію завершила в ЗСА ступенем бакалавра із соціології в Темпл університеті і ступенем магістра з бібліотекарства в Дрексел університеті. Працює спеціалістом іноземної та міжнародної правничої літератури в бібліотечі Пенсильванського університету. Марта Тарнавська, бібліотекар, бібліограф і поет, є одружена з письменником і журналістом Остапом Тарнавським і є матір'ю двох дорослих синів. Почала друкуватися гімназисткою, ко-

Ірина Райнер

MARKA COMPANY
ESTABLISHED STORE
26 First Avenue
Tel. (212) 473-3550
СВЕТРИ, ВОЯНИН ХУСТИКИ, вишановані жіночі блузочки, виш. обрусси, подушки, і т. п., кераміка, різьба в Арці — ДЕШЕВО.

●FUNERAL DIRECTORS●

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED

Обслуга ЦИРА і ЧЕСНА
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавід Брукліні, перенесенням тілних останків з різних країн світу

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

Richard H. Burnadz

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
FUNERAL HOME

371 Lakeview Avenue
CLIFTON, N.J.
Phone: (201) 772-1880
Funeral Director
Chapels available throughout the Metropolitan Area

UKRAINIAN NATIONAL SERVICE

Український Національний Центр-Пам'ятник помагають всі справи пов'язані з похороном і похованням в ЗСА.

4111 Pennsylvania Ave., SE
Washington, D.C. 20746
Tel.: (301) 568-0630 — Days
(301) 855-8864 — Sat., Sun., Eve. & Holidays
MAIL: P.O. Box 430
Dunkirk, MD 20754

● НА ПРОДАЖ ●

Нові машини до писання марки „ОЛІМПІЯ“ є на складі в книгарні „СТАВРОПІГІЯ“
STAUROPEION
2226 W. Chicago Avenue
Chicago, Ill. 60622
Tel.: (312) 276-0774

● SERVICE ●

The Ukrainian Restaurant & Caterers
132 2nd Ave. (8 St.)
N.Y., N.Y. 10003
212-533-6765
PRIVATE PARTIES —
Christenings — Graduations
Showers — Weddings
Anniversaries
Meetings and Wakes

ПРАЦЯ

Український Народний Союз
затруди́ть особу на становище
КООРДИНАТОРА
БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Кваліфікації: університетська освіта, двомовність, охота і вміння співпрацювати з різними людьми, роз'їзди в терен, оказійна праця в суботи і неділі.
Резюме слід слати на адресу:

Український Народний Союз
пошукує досвідчених
АГЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
І
ЗАГАЛЬНИХ
АГЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ

зі знанням української і англійської мов на околиці
Чикаго, Нью Йорк, Торонто, Філадельфії, північного Нью Йорку і Нової Англії
з метою розбудувати і керувати мережами агентів-продавців в тих округах.

- Впроваджуючі інформації
- Платня у формі позички
- Відсотки від комісового
- Всі бенєфіти

Звертатись до:
H.P. Floyd, National Sales Director
Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Найкращий дарунок

АНГЛІЙСЬКЕ ВИДАННЯ
ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
УКРАЇНИ

за редакцією
проф. ВОЛОДИМИРА КУБІЙОВИЧА

ENCYCLOPEDIA OF UKRAINE

TOM I (A-F): Перший з чотирьох томів
\$115.00 + \$4.50 пересилка

- Це перший том великого твору українських науковців у діаспорі. 968 сторін, має приблизно 2,800 гасел.
- Вповні ілюстрована.
- Понад 450 ілюстрацій чорно-білих, 5 кольорових, 83 мапи, 6 з них кольорові.
- Велика кольорова зложена мапа України з 32 сторінковим окремим додатком назв місцевостей.

Замовляйте тепер і шліть чек на \$119.50 до:

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканців штату Нью Джерсі зобов'язує 6% продажного податку

Комітет Оборони Української Спащини

Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу
закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. Поширювання правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлювання українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Просимо подати суму пожертви своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість

стейт

поштовий код